

Publicerad 2009-11-20 16:48 av Knickedick

Blev begeistrad i ett uttryck på värmländska som handlade om att tälja måfåpinnar, som handlar om tidskrävande verksamhet utan mening.

En måfåpinne och en måfåvisa

Jag täljer mig en påle
för att fästa mig i världen,
att fästa mig i världen,
så jag inte blåser bort,
och kan njuta av en stråle
sol på mark och över gården
och njuta av att färden
emot lyckan är så kort

Mitt liv ska då begynna
inte rusa det förbi.
Jag ska sitta där och nynna
på en tokig melodi
och min själ så ska det gynna
så jag vågar se ett vi

Men jag täljer på en påle,
som ju aldrig kan bli färdig,
och då skratter ju Hin Håle
för jag lyckan ej är värdig

Och jag skriver alla dikter,
som har glädje uti orden.
Den glädjen uti dikten,
som man ej kan sudda ut.
Och jag skriver att de plikter,
som man gett sig här på jorden,
kommer helt att tappa vikten
i en glädje utan slut.

Mina dikter de är visa
och är fulla utav sång,
och min fyndighet kan flisa
ner kritiken varje gång.
Om de inte mig kan prisa,
har de syn som kallas trång.

Men jag ser sen mina texter.

de är bara rappakalja.

Ordnat liksom växter

växer villt i rostig balja.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knickedick med Poeter.se id #29236 innehar upphovsrätten